

Sen uikutus kuului keittiöön asti. Puristin keraamista mukia niin lujaa, että sormeni muuttuivat valkoisiksi. Ulina päättyi rohiseviin yskähdyksiin. Nostin kahvimukin pöydän kuluneelta pinnalta ylös ja yritin hörpätä varovaisesti sen kuumasta reunasta. Käteni tärisi. Muki kalahteli hampaitani vasten. Kärsivä uikutus alkoi taas. Paukautin kahvinloput turhautuneena pöytää vasten. En kestänyt enää, tämä oli jo liikaa. En saanut käsieni tärinää hallintaan. Muutaman haparoivan yrityksen jälkeen tartuin päättäväisesti kellariin johtavan oven kahvaan. Ulina taukosi heti kun sain oven auki. Kellarin valot olivat päällä, tarvitsihan se valoa. Suljin oven perässäni, jotta se heikentäisi edes osittain ääniaaltojen kulkua naapuriin. Althamin mamma ei kyllä ollut kuullut erittäin kovaäänisestä telkkaristakaan enää puoleen vuoteen mitään. Kellarin pinta-alasta puolet oli varattu vankkatekoiselle häkille. Siellä se makasi, pehmeän peittokasan päällä. Aiemmin valkoiset peitteet olivat tahriintuneet vereen ja ulosteeseen. Sen silmät katsoivat vetisinä ja kuumeisina, kun laskeuduin paljaalle lattialle istumaan. Kaduin jo tyhmää tempaustamme – se oli ollut naiivi ja älytön. Alyssa vakuutti, että saisimme aikaan muutoksen. Pelastaisimme hengen. Hän kuitenkin sai sälytettyä kaiken vastuun kannettavakseni vedoten siihen, että asui edelleen vanhempiensa yläkerrassa. Toimme yön pimeydessä eläintarhan kuljetussäilöstä varastetun gorillan kellariini. Pitäisin häntä kuukauden, kunnes pöly varkaudesta olisi laskeutunut. Sitten siirtäisimme hänet yksityiskuljetuksella salaa takaisin Kongoon. Miksi yksinkertaiset suunnitelmat eivät koskaan toimineet? Alyssan fanaattinen apu oli laantunut hyvin nopeasti. Hän harvensi käyntejään eksponentiaalista tahtia ja nyt häntä ei ollut näkynyt viikkoon. Gorilla oli kipeä. Se oli ollut sitä alusta asti, mutten huomannut sitä. Olin varautunut vain gorillan ruokinta- ja hoito-ohjeilla, nekin netistä tulostettuja hakupalvelun löytämiä osumia. Mustat karvaiset rystyset kolisivat häkkiä vasten. Suuret sormet kietoutuivat paksun teräskalterin ympärille. Se katsoi minua anovasti. 'Auta minua.' Vasemman kiviseinän vieressä oli iso kasa paksuja kirjoja. Nostin niistä päällimmäistä ja selasin sitä turhautuneena yrittämättäkään löytää sen sisällöstä mitään mitä hain. "En osaa", sanoin surkealle mytylle häkissä. "En tiedä mikä sinua vaivaa! En pysty auttamaan!" Heitin kirjan takaisin muiden kaltaistensa joukkoon ja painoin pääni raskaasti kämmeniäni vasten. En kyennyt katsomaan noihin silmiin. Olin lainannut kaikki gorilloista mainitsevat tietokirjat. Kahlasin läpi apinalajien sairauksia. Mutta en ollut eläinlääkäri, eikä minulla ollut mahdollisuuksia testeihin ja kokeisiin. Gorilla aloitti taas rintaa puristavan uikutuksen. Se sulki silmänsä, laski kätensä voimattomasti eteensä ja ulisi. Katsoin sitä ahdistuneena. Se avasi silmänsä ja alkoi hengittää voimakkaasti äännähdysten kera. Silmämunat olivat saaneet punaisen värin. Väri sakeni ja alkoi tihkua verenä sen silmäkulmista. Minua heikotti ja kellari heitti muutaman voltin edessäni. Gorilla ei selvästikään nähnyt enää mitään veren siirtyessä pupillien eteen, mutta se ei jaksanut edes räpytellä. Hönkivä hengitys vaihtui samaan särkyvään ulinaan. Ääni tarttui mahalaukkuuni, väänsi sitä oikealle ja sitten vasemmalle. Lopulta se tuli ulos ruokatorven ja kurkun kautta väärään suuntaan, purkautuen suustani samanlaisena vihlovana uikutuksena. "Ole jo hiljaa!" huusin kuorossa sen kanssa. Viskasin seuraavan kasassa olleen apinakirjan kaltereita kohti. Kirja levähti auki, esitellen viuhkamaisesti sivumääräänsä, kunnes lopulta läjähti lattialle valittu aukeama avoimena häkkiä vasten. Gorilla ei tuntunut huomaavankaan kolinaa vaan jatkoi tuskassa vellomista. Marssin vihaisen avuttomana pois kellarista sulkien oven tarpeettoman lujaa. Painoin ovea varmistaakseni, että se oli lujasti kiinni. Löin ovea. Löin sitä uudestaan. Ulina loppui korinaan. ----- Heräsin sohvalta. Paksu viltti kutitti poskea, mutta lämmitti muuta vartaloa. Siniset verhot oli vedetty suuren ikkunan eteen, mutta aistin huoneen valaistuksesta ja tunnelmasta, että oli ilta. Hiljaisuuden katkaisi vain pieni papatus päälle jääneestä televisiosta. Kuvaruutu vilkkui, tekstiä liukui loputtomassa jonossa oikealta

vasemmalle ja haastatellun naishenkilön suu kävi totista ja kovatempoista rytmiään. Televisio hohti paniikkia, joka sai minut etsimään kaukosäätimen käsiini ja lisäämään äänenvoimakkuutta. "...kaksi viikkoa sitten. On kyse vakavasta rikkomuksesta, jonka tekijät joutuvat varmasti vastuuseen..." jakkupukuun pukeutunut nainen ilmoitti tuomitsevasti katsoen suoraan silmiini. Alalaidassa kiersi teksti varoittaen erittäin vakavasta epidemiasta, joka alkoi saada pandemian piirteitä. Kohottauduin käteni varaan, joka meinasi pettää jatkuneesta tärinästä johtuen. Viltti putosi lattialle nostaessani jalat sohvalta. Vakavailmeinen nainen vaihtui tuttuun uutistenlukijaan. Hän selosti neljän paikallisen suurläinhoitajan kamppailevan elämästään viereisen kaupungin yliopistollisessa sairaalassa. Naapurivaltiota lennätettiin spesialisteja. Uutisankkuri totesi kuristavalla äänellä, että yksi hoitaja ja kaksi eläintenkuljettajaa olivat jo menehtyneet. Kuva vaihdettiin valkoiseen pohjaan, johon oli aseteltu punaisella värillä itseään huutavat uutisotsikot: 'Karanteenista varastettu kongolainen gorilla taudinkantaja' 'Vahva epäily Ebola- eli verenvuototaudista' 'Kolme kuollut, neljä tehohoidossa' ----- Puhelimen luurista kuului limainen yskä. Kurkun selvittelyn jälkeen rouva Haynen ennen niin hehkeä ääni roihosi. "Alyssa on jossain kokoontumisessa", hän vastasi kun vaadin tietää ystäväni sijaintia. "Oletko kunnossa? Kuulostat jotenkin..." Yskä keskeytti sanoman, mutta sisältö tuli selväksi. Koitin otsaani. Oliko se hieman lämmin? Pyyhkäisin silmiäni ja katsoin sen jälkeen jäikö käteen verta. Käteni säilytti normaalin värinsä, mikä oli ollut kalpea jo muutaman päivän. Tärinäni vahvistui ja levisi käsistä koko elimistöön. "Nyt on kyllä jotain syysflunssaa varmasti liikkeellä. Olemme koko perhe kipeitä. Martinin se jo kaatoi sänkyyn, Alyssa vielä yrittää porskuttaa menemään, vaikka hänenkin olisi ymmärrettävä hidastaa", rouva Hayne antoi tulla niin paljon asiaa kuin ehti, ennen kuin yskänpuuska rätisi luurista. Alyssan äiti ei saanut äänihuuliaan enää hallintaansa. Huusin puhelimeen lopettavani, mutten jäänyt odottamaan vastausta. Tuijotin mykistynyttä puhelinta näkemättä sitä. Ebola. Pelottava kuumuuden ja tuskan siivittäjä nimi. Olin tehnyt kuusi vuotta sitten tutkielmaa Marburgista, joka kuului samaan virussukuun Ebolan kanssa. Marburg tappoi vaihtelevasti – jopa sata prosenttia taudin saaneista. En uskonut sen sisaruksen olevan yhtään huonompi tavoitteissaan. Ajatuksiani lähti säestämään kellarin ulina. Se oli muuttunut vaativammaksi. Vedin eteisen lipaston alimman laatikon auki. Heitin päällimmäisiä tavaroita lattialle. Taisin särkeä laatikkoon jemmautun vanhan hehkulampunkin. En välittänyt. Vihdoin kouraisuni sai saaliiksi harmaasävyisen teippirullan. Jätin lipaston laatikon retkottamaan surkeasti kannattimistaan ja vedin ilmastointiteippiä rullasta auki. Aloitin kellarin oven ylänurkasta ja painoin sitä tiukasti ovenrakoa peittämään. Tukin jokaisen välin ja kolon, mitä ovesa oli. Kolminkertaistin teippimäärät liimaamalla sitä vanhan päälle uudelleen ja uudelleen. Ulinan sävy heikkeni, enkä tiennyt johtuiko se lisä-äänieristyksestä vai kuoleman lähestymisestä. Heitin teippirullan tyngän lattialle ja katsoin kämmeniäni inhon vallassa. Juoksin kylpyhuoneeseen kädet kohotettuna eteeni. Kyynärpää avasi vesihanan ja hinkkasin veden alla käsiäni liljantuoksuisella nestesaippualla. Käytin paljon voimaa raastaessani käsistäni kaikki bakteerit ja virukset viemäriin saippuaisen veden mukana. Tuoksu muuttui kuvottavaksi. Käsiäni alkoi kirvellä. Vedin kädet juoksevan veden alta. Vasemman kämmenen päältä iho oli kuoriutunut ja veri tihkui pinnalle. Kirkaisin. Kirkaisu vaihtui voivottelevaan itkuun. Ei. Ei. Ei. Itkin epätoivoissani. Huusin niin lujaa kuin pallea antoi periksi. Se johti yskään, joka taittoi minut lattialle. Jospa olin liian kovakourainen pestessäni käsiä? Jospa olin kalpea, koska en ollut käynyt ulkona kahteen viikkoon? Jospa tärinäni johtui siitä, etten muistanut koska viimeksi olin syönyt? Siitä täytyi johtua myös heikotukseni. Painoin poskeni viileitä laattoja vasten. Lattia oli kova, mutta lohduttavan tukeva. Käperryin pieneksi palloksi, niin sykkyyään kuin vain pääsin. Suljettujen luomieni välistä tipahteli kyyneliä laatoille,

johon ne eivät päässeet imeytymään. Tärisin ja jäin kuuntelemaan onttona kaikuva ulinaa, joka tuntui tulevan pitkän matkan takaa. ----- Tää ei sit niin ku perustu omakohtasiin kokemuksiin ;) Sitten mielipiteitä: Tarvitseeko tarina jatkoa? Saako se jäädä tällaiseksi? Oliko päähenkilöllä mielestäsi tauti vai ei? Kommentoi :)